

den pågældende eller en af dennes forældre eller stedforældre.

Navnebevissager forudsætter derimod typisk en mere indgående sagsbehandling og behandles derfor af statsamtet. Der er bl.a. tale om sager, hvor den pågældendes adkomst til navnet ikke umiddelbart kan konstateres, eller hvor det beror på et skøn, om ansøgningen bør imødekommes. Herudover behandles også sager, hvor ansøgeren er født i udlandet, som navnebevissager. Det skyldes, at personer, der er født i udlandet, som udgangspunkt ikke indføres i ministerialbogen (personregisteret).

5.2.2. Navnelovsudvalgets overvejelser

Ved dets overvejelser om den fremtidige kompetencefordeling mellem statsamterne og ministerialbogsføreren (personregisterføreren) har Navnelovsudvalget taget udgangspunkt i, at det afgørende bør være, om det f.eks. ved gennemgang af ministerialbogen eller ved opslag i CPR eller på lignende sikker måde umiddelbart kan konstateres, om den pågældende er berettiget til det navn, der ansøges om.

I sager, hvor dette er tilfældet, vil det normalt efter udvalgets opfattelse være ubetænkeligt at lade navngivning og navneændring ske ved ministerialbogsføreren (personregisterføreren).

Udvalget har i den forbindelse fundet, at statsamterne ikke længere bør behandle sager, der efter deres indhold burde være ministerialbogssager, blot fordi ansøgeren er født i udlandet. Disse sager bør fremover behandles af ministerialbogsføreren (personregisterføreren) på linje med de øvrige navnesager. Kirkeministeriet har i den forbindelse oplyst, at indførelsen af Den Ny Kirkebog, bl.a. bevirker, at alle, der er omfattet af den danske navnelovgivning, fremover kan optages i ministerialbogen.

Ministerialbogsføreren (personregisterføreren) træffer allerede i dag afgørelse i sager, hvor der bør ske høring af børn under 12 år. Udvalget har ikke foreslået ændringer heri. Udvalget har i forlængelse heraf fundet, at også sager om ændring af et barns mellem- eller efternavn, hvor der efter lovudkastets § 23 skal ske høring af en forælder, der ikke har del i forældremyndigheden, bør behandles af ministerialbogsføreren (personregisterføreren), hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Ved statsamterne bør herefter efter udvalgets opfattelse navnlig behandles sager, hvor betingelserne for at tage et bestemt navn ikke umiddelbart kan konstateres opfyldt.

Det kan ifølge udvalget f.eks. være tilfældet, hvis der skal tages stilling til udenlandske dokumenter, der skal tjene til at godtgøre den pågældendes tidligere navn, adresse, civilstand, slægtskab eller plejeforhold. Også nødvendigheden af oplysninger om fremmed ret vil i almindelighed gøre, at sagen skal behandles i statsamtsregi.

Det samme gælder efter udvalgets opfattelse sager om transseksuelles fornavne, kønsbestemte efternavne til transseksuelle og patronymnavne til transseksuelle, idet vurderingen af, om der er tale om en person, der opfylder betingelserne for at være omfattet af de pågældende bestemmelser, kræver en nærmere sagsbehandling.

Endvidere har udvalget nævnt sager, hvor der skal inddrages oplysninger om visse typer af fremmed navneskik.

Det forhold, at der i en bestemt type sager kan være en risiko for, at der kan opstå vanskeligere spørgsmål, gør efter udvalgets opfattelse ikke, at alle sådanne sager fremover bør behandles af statsamterne. Derimod bør lovudkastet efter udvalgets opfattelse tage sigte på, at så stor en del af sagerne som muligt kan foregå lokalt ved ministerialbogsføreren (personregisterføreren).

Den skitserede ordning forudsætter, at det administrativt bliver muligt at ændre på fordelingen af sager mellem navnemyndighederne, således at det sikres, at de vanskeligere sager fortsat behandles i statsamterne, og de mere enkle sager behandles af ministerialbogsføreren (personregisterføreren). Det bør derfor efter udvalgets opfattelse være muligt administrativt at flytte typer af sager fra statsamterne til ministerialbogsførerne (personregisterførerne) og omvendt, hvis det i praksis viser sig hensigtsmæssigt.

Særligt med hensyn til spørgsmålet om, hvilken myndighed der bør behandle sager efter lovudkastets § 7 om navngivning med navne, der har tradition i andre kulturer end den danske, kunne det efter udvalgets opfattelse overvejes, om det er hensigtsmæssigt løbende at lave en oversigt over en række kendte navne, der har tradition i en kultur, der tillader bestemte tilføjelser, der viser et slægtskab. Tilsvarende kunne det overvejes at udarbejde en liste over en række kendte navne, der har tradition i en kultur, som ikke skelner mellem for- og efternavn. Hvis et navn optræder på en sådan liste, vil det være ubetænkeligt at lade ministerialbogsføreren (personregisterføreren) træffe afgørelse herom. En sådan liste på mere end 6.300 navne er i Norge udarbejdet af amanuensis Ivar Utne fra Universitetet i Bergen til brug for de norske myndig-